

Ina Slokanova:

Balonček Skakonček in Majdica

»Vidiš, gospa Belka, če bi ti dala Majdici svojo malo Belkico, bi jaz lahko šel k solnčnim žarkom. Belkica je ljubka, igriva mucka, zabavala bi Majdico, da ne bi jokala za menoj.«

Skakonček je umolknil in čakal, kaj je molčala. Ves potrj je končno vprašal: »Kajne, težko ti je ločiti se od svoje Belkice?«

Belka je gledala vstran in še vedno ni odgovorila.

»Pa ni treba, gospa Belka, če ti je tako hudo za njo, jaz sem samo tako mislil. Nikar ne bodi huda name zaradi tega.«

Belka se je obrnila k njemu in Skakonček je videl, da ima vse solzne oči. S tačko si je obrisala solze in rekla:

»Mjav, mjav, saj ne gre za to, ne. Nič mi ni hudo za Belkico, saj vem, da se ji bo pri Majdici dobro godilo. Zaradi tebe mi je hudo, tako dobra prijateljca sva bila. — Zaradi Belkice pa nič ne skrbi, še jutri, zgodaj zjutraj jo poneseš k Majdici. Ti pa čim prej pojdi k solnčnim žarkom, če je to res tvoja edina rešitev.«

Še enkrat je šla s tačko preko oči, potem pa je nežno pobožala balončka, ki se ji je presrečen zahvaljeval: »Kako dobra si, Belka. Nikoli ti tega ne pozabim. Samo Majdici ne povej, kar sem ti zaupal. nočem, da bi se že naprej žalostila. Skrivaj bom ušel in ko bom že pri solnčnih žarkih, ji bom to že kako sporočil.«

»Brez skrbi bodi, jaz nisem klepetulja, mijav, mijavl« je obljubila muca.

Skakončkovo slovo

Zadnji dan Skakončkovega življenja na zemlji je bil prav tako solnčen in

brez meglic kot vsi prejšnji. Majdica je bila z njim in z Belkico na travniku, kjer so se igrali. Presrečna je bila odkar je imela Belkico, ki je bila tako ljubka in prijazna živalca. Če bi jo kdo povprašal, koga ima rajši Skakončka ali Belkico, bi bila v zadregi. Kajti oba je imela zelo rada in sama ni prav vedela, koga ima rajši.

Sredi dopoldneva je nenadoma pri sopihal Veterček in zaklical Skakončku:

»Balonček Skakonček, Pikapok naroka: zadnje ure tvojega življenja tečejo, nemudoma pojdi z menoj, ali pa boš moral na zemlji umreti.«

Zatrepetal je Skakonček, pa se je takoj zbral in odgovoril:

»S teboj pojdem, Veterček. Počakaj,

da mi boš pomagal, kajti moči so mi opešale, nič več ne morem sam leteti.«

Nežno je še pogladil Majdico po lasih, se dotaknil Belkice, potem ga je vzela Vetrček v naročje in odplavala sta.

Sele ko je bil že visoko, visoko na sinjem nebu, ga je Majdica pogrešila. Miko je zajokala in ga klicala, da naj pride nazaj, toda balonček je ni mogel več slišati. Vse manjši in manjši je postajal, končno so ga zagrnile bele meglice.

Majdica je pa obupno jokala na travniku: »Joj, balonček, moj ljubi balonček, nikoli več ga ne bom videla.«

Mucika Belkica jo je božala z mehkiimi tačkami, se nežno stiskala k njej in jo tolažila: »Mijav, mijav, nikar ne jokaj!«

Toda Majdica ni nič videla, nič slišala, samo jokala je.

Ko je zvečer prišla mama iz tovarne, ji je potožila svoje nesrečo in še mami je bilo hudo za Skakončkom.

»Najbrž nisi dovolj pazila nanj, sama si kriva,« jo je karala.

Brez večerje je šla Majdica spat. Od same žalosti ni mogla nič jesti.

Kakor blisk ga je dvigal Vetrček višje in višje. Črna dolina jima je kmalu izginila izpred oči. Vse več solčnih žarkov sta srečavala, ki so ju prijazno pozdravljali. Nekateri so se jima pridružili in ju spremljali. Kmalu sta bila pri sivem stolpu žarka Pikapoka. Vetrček ga je odložil in se poslovil. »Mudi se mi,« se je opravičil, »moram iti še na sever strička obiskat. Ko se vrnem, ne boš več balonček, ampak majhen bel oblaček. Nič več se ne boš tako cmeravo držal kot bolan starec, vesel boš in židane volje kot takrat, ko si bil še mlad. Zdravstvuj!«

Skakonček je krenil po stopnicah v sivi stolp. Pri vsakem koraku je postal. Tako ga je dušilo. Končno je dospel.

»O, pozdravljen!« mu je prišel nasproti vsevedež Pikapok. Razprostrl je roki ter ga objel. In todaj Skakonček ni več prav vedel, kaj se godi z njim.

Zazdelo se mu je, da leži na zlati, zibajoči se meglici. Nobene bolečine ni občutil več. Tako toplo in prijetno mu je bilo. To je moj konec, — je pomislil, in naslednji hip se je že misel

utrnila, kakor svetla iskra. Nič več ni mislil, ničesar več ni občutil. — Njegovo okroglo telesce se je napejlo in — počilo. Skakončka ni bilo več — —

Prebudil se je ko po dolgem, dolgem snu. In se je začudil. Vse je bilo drugače ko prej. Vse svetlo, solčno, veselo. Pikapokov stolp ni bil več mraben, siv. Skakončku se je zdelo, da je iz samih zlastih isker zgrajen. In on sam kakšen je bil. Ves bel, da mu je od samega sebe bliščalo. In tako dobre volje, da bi bil kar skakal in vriskal, četudi ni vedel zakaj.

Pikapok se je smehljaj.

»No, vidiš,« je rekel, »zdaj si bel oblaček in nikoli ti ne bo treba umreti.«

Šele zdaj se je Skakonček zopet vsega domislil in se razžalostil.

»Majdica...« je zašepetal. »Kaj je res ne bom nikoli več videl? Nikdar več ne bom mogel govoriti z njo?«

»Vsako noč, če boš hotel, jo boš lahko v sanjah obiskal.«

»Res? Oh, to je prelepo. In lahko se ji bom opravičil, ker sem jo tako grdo zapustil, o, kako sem vesel.« Od same radosti je objel Pikapoka.

In še tisto noč ga je poklical Pikapok k sebi.

»Prišla je ura,« je rekel, »ko lahko govoriš z Majdico, če hočeš.«

»Seveda, seveda, oh, kako rad!« je poskočil oblaček-Skakonček.

Pikapok je iz slamice izpihnil pisan mehurček. Mehurček se je zibal v zraku in Pikapok je rekel Skakončku: »Glej v mehurček.«

Skakonček je gledal vanj. Zdjajci je zagledal v njem Trpinovo sobo in pri peči Majdkino ležišče. In na ležišču Majdico! Spala je, nien obrazek je bil še ves moker od solz. Zdjaj, zdaj, je trznila z roko in v spanju zgenila z ustnami, kot da nekoga kliče.

»Majdica!« je zašepetal Skakonček. Majdica se je zgenila.

»Majdica!« je poklical glasneje. Njen žalostni, objokani obrazek je obžarila sreča, nasmehnila se je, zgenila z ustnami in zaklicala: Skakonček, moj ljubi Skakonček!«

»Vidi me,« je bil ves sroččen Skakonček. »Majdica,« ji je začel govoriti, »ne bodi huda, ker sem te moral zapustiti...« In vse ji je povedal, kar je bil prej zupal mucii Belki. Končno ji je objubil, da jo bo vsako noč v

sanjah obiskal. Podnevi pa bo vse jasne dni plaval nad Črno dolino. In solnčne žarke bo pošiljal k njej in k vsem otrokom, ki so bili prijazni z njim, pa v tovarno, kjer dela njena mama in k mucji Belki, da bo vsem tople in prijetno.

Tako sta se pogovarjala vso noč in Majdici je žarel obrazek od sreče.

Zjutraj je razodela sanje mamiči, vsa srečna, da ni sama kriva, da ji je balonček ušel.

Potem pa sta z Belkico stekli na

trato in Majdica se je zagledala v nebo.

Res je kmalu zagledala majhen, bel oblaček, ki je plaval visoko, visoko na nebu.

»Glej, glej,« ga je vsa srečna pokazala Belkici, to je Skakonček, najin ljubi, nepozabni prijateljček. Kako je zdaj lep, ali ne?»

»Mijav, mijav, lep, lep!« ji je vneto pritrdila mucika in se nežno stisnila k njej.

KONEC

Josip Vandot :

„Breda v zibelki“

Breda je spala v zibelki že dolgo uro in bi bila spala še kdo ve koliko ur. A debela muha, ki je norčavo brenčala po sobi in se poganjala od stene do stene, jo je naposled zagledala. Začudila se je, da more Breda kljub njenemu brenčanju spati tako mirno. Na svoje brenčanje na je bila muha, ponosna. Saj si je

domišljala, da ne zna nobena muha daleč po deželi tako lepo in glasno brenčati kot ona. Radi tega je postala hipoma jezna in v svoji jezi je hotela Bredini dopovedati, da ne sme spati tedaj, ko ona brenči, temveč jo mora poslušati in se čuditi njenemu lepemu brenčanju.

Priletela je nad zibelko in krožila nekaj časa tik nad Bredinim obrazom in brenčala tako lepo, kot je znala le ona sama. A Breda je ni poslušala. Breda je spala naprej. Muha se je razjezila še

bolj in ker v jezi ni vedela drugega, se je vsedla Bredini na nos. Trikrat je zdrvela po njem gor in dol in gotovo bi bila ugriznila v ta mehki nos, ako bi bila imela zobe.

Bredo pa je nosek zasrbel tako jako, da je morala odpreti oči in pogledati, zakaj jo je nosek zasrbel. In je videla jezno muho, ki se je izprehajala po njenem nosku in jo ščegetala z mrgolečimi nožicami. Potegnila je roko izpod odeje in udarila z njo po nosku in muhi. »Na, tu imaš, da me drugič ne boš več ščegetala in budila iz spanja«, si je mislila samo, ker še ni znala govoriti. Saj za govorjenje je bila vendar še malo premajhna.

Muha se je previdno pognala z noska in spet pričela brenčati po sobi. Vselej, ko je letela nad zibeljo, se je ozrla na Bredo in zabrenčala še huje. »Na, pa le poslušaj moje brenčanje in ga občuduj«, si je govorila in ni bila več huda.

Iz temnega kota je prežal nanjo grd pajek s črnim križem na hrbtu. Bil je lačen in zaželel si je mušje krvi. Počasi je lezel po stropu in ko je bil upravl nad zibelko, se je ustavil in se spustil po dolgi nitki navzdol. Sedel je na zibelno vzglavje, da se odpočije. Breda ga je videla, a se ga ni prav nič ustrašila. Radovedno ga je opazovala, a pajek je že naglo plezal po nitki navzgor. Ko pa je priplezal do stropa, se je spustil spet navzdol in druga nitka se je vlekla za njim. Petkrat je ponovil svoje potovanje in njegova mreža je bila

že tako gosta, da bi se norčava muha prav lahko ujela vanjo. pajek se je spet vsedel na zibelino vzglavje in mirno čakal, kdaj pribrenči norčava muha in se zaplete v nastavičeno zanko.

Breda ga je še vedno gledala. Sonce je sijalo skozi okno naravnost v sobo, tik kraj zibelke so se ustavljali njegov! žarki in se tu stresali, da se je zlat prah pišil od njih. Zunaj na vrtu so prepevali ptiči in Breda bi jih rada gledala, pa jih ni mogla, ker je morala ležati v tesni zibelki.

»Oh, če bi mi pajek spredel debelo dalje na vrt«, si je mislila, ker še ni znala govoriti. »Ti ljubi, lepi pajkec! Daj, napredi mi nit, da splezam na vrt«

»Bi«, je odvrnil pajek, ki je slišal Bredine misli, saj pajki so taki, da slišijo vsako misel, ker imajo ušesa za to. »Bi, pa sem lačen in bi rad mušje krv.«

A tisti hip se je potresla mreža — gori ob stropu se je norčava muha zadelala ob njo in s krili in nogami obtičala v njo. Pajek se je zasmel in kakor blisk šinil po nitkah proti stropu. Breda je gledala tja gor, a še malo ni vedela, kaj se prav za prav godi tam gori. Čez nekaj trenutkov je spet zagledala pajka, ki se je spet spustil na zibelko. Bil je ves zadovoljen in vesel.

»No, zdaj sem sit«, je rekel. »Zdaj ti napredem nit na vrt, tako trdno nit, da je še malo ne boš mogla upogniti. Ker si ti, Breda, in ker hočeš na vrt, da vidiš ptiče.«

Zasukal si je rokavce — tudi pajek ima rokavce — in se je kakor Bredina misel sukala od zibelki do okna, od okna do prve grede na vrtu. In glejte — napredel je tako trdno nit, da je še Breda

ni mogla pretrgati, ko je z vso silo zabala zibel.

»Zdaj pa kar začni!« ji je velel pajek. »Vse sem napravil tako, da ti bo po volji.«

Breda se je skobacala iz zibel in se po nitki kobtcala, ker ni znala še hoditi. Prikobacala je do okna in obsedela na njem, ker se je globočine pod sabo vendarle bala. A pajek je zdrknjil pred njo in jo lepo in previdno potegnul za sabo.

Breda je obsedela na gredi in veselo ploskala z rokami. Rada bi bila poklicala ptiče k sebi, a kako naj jih pokliče, ko pa še ne zna prav nič govoriti? Pač jih je videla tam na vsoki jablani in jih slišala, kako so prepevali in družili drug drugega. Do njih pa le ni mogla.

»Oh, zakaj sem prišla na vrt?« si je očitala. Tudi v zibelki lahko slišim ptičje petje in ne bi bilo treba, da sem se po pajkovi niti skobacala na vrt. Če bi bil na svetu kdo, ki bi me ponese! na jablano med veselo ptičje!»

Na strešnem žlebu je grulil golob in je slišal Bredine misli. Zakaj tudi gojobji slišijo vsako misel, ker imajo ušesa

zato. Prav nič ni odlašal, temveč se je spustil z žleba naravnost na gredo. Trikrat se je priklonil Bredi in rekel: Ker že hočeš k ptičem, pa naj bo. Na hrbet mi zlezi, okrog vrata me objemi — frrr — pa sva na jablani.«

Breda se je posmejala prijaznemu go-

lobu. Skobacala se mu je na hrbet in se z rokami oklenila njegovega vratu. Veter je zapihal okrog Bredinih razgretih lic, tako naglo je golob frknal z grede in se po zanku pognal proti jablani. Ptički so za trenutek umolknili in z živimi očmi gledali Bredo. A že so zamahnili s perotmi in odleteli, da jih ni bilo nikjer več.

Bredi pa to ni bilo prav nič všeč. »Zakaj so zbežali?« je vprašala v mislih goloba.

»I, zato, ker se te boje«, je odvrnil golob. »Ptički se boje vsega, kar ni ptičje.«

»Joj, sama vendarle ne bom sedela tu na drevesu«, je tarnala Breda. »Lepše je v zibelki nego na drevesu. Ponesi me nazaj!«

Pokorno je golob zletel z njo nazaj nan gredo kjer je pajek še vedno čakal. Pričela sta kobacati po niti proti oknu, ker se je Breda naveličala vrta in je hotela nazaj v zibel, kjer ji je stokrat lepše nego na vrtnu. Že sta bila blizu okna, ko privršil mimo črna lastavica. S kljunom hlastne tako naglo in silno, da se strese nit in bi bila Breda skoroda padla z nje. A lastavica ni hotela od nje prav ničesar, lastavica je odprla samo

kljun in pograbila debelega pajka in odletela dalje po svojem potu.

Komaj, komaj je Breda priplesala do okna, komaj, komaj se je skobacala na zaj v zibel. Do oči si je potegnila odejo in jo je bilo skoro strah. A strah jo je bilo samo lastavice, ki je bila tako črna in je tako grdo požrla ubogega pajka. Še dobro, da Brede ni videla in jo je le po pustila pri miru.

Strah pred črno lastavico je postajal v Bredinem srcu vedno hujši. Gledala je na okna in je vsak hip pričakovala da prileti lastavica in jo dvigne iz zibel. V svojem strahu pa Breda ni vedela drugega, kakor da je zavekala na glas.

Iz sosedne izbe je pritekla mati, se vsedla kraj zibel in jo zibala. Zapela ji je lepo uspavanko in Breda ji je nekaj časa gledala v oči in je že pozabila na lastavico. Materin glas je bil tako miren, da je Breda vedno bolj zapirala oči. Mesto pajka jo je sen zapletel v svoje zlate mreže in sam Bog ve kam je plezala po njih in kaj je videla in kaj je doživela med tistimi zlatimi nitmi. Saj je ni motil nihče — norčavo muho je bil pojedel pajek, prekanjenega pajka pa lastavica, ki cvrči zdaj kdo ve kje nad poljem in je tam prav tako vesela kot Breda v svoji zibelki. . .

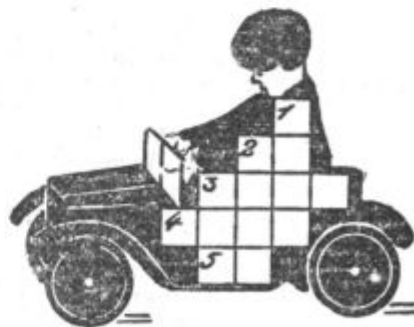
Rešitev križanke „Orel“

Vodoravno: 2. uk; 4. sestra; 6. lat; 8. ara; 9. rogovača; 14. Otoče; 15. alt; 17. grlica; 18. irih; 20. lok; 21. ir; 22. ak.

Navpično: 1. butara; 3. krtača; 5. slavec; 7. krogla; 10. otrok; 11. golk; 12. oši; 13. ali; 16. tri; 19. hrt.

Križanka „Dirkač“

Vodoravno: 2. besedica neodločnosti; 3. glodavec; 4. tekoča voda; 5. pribrdlnica.

Navpično: 1. bajno bitje; 2. zaliv v Dalmaciji; 3. nedoločna mera.

JUTROVČKI PIŠEJO

Pastir. Pastir je pasel čredo ovc. Kar opazi, da mu zmanjka ena ovca. Pastir pretakne vse, a zaman; tedaj pomoli k Zevsu in mu obljubi kozlička ako najde ovco. Med nadaljnjim iskanjem pride do goste kalože in glej. Lev je ravno pospravljaj zadnje kosti uboge ovce.

Tedaj pade pastir na tla, dvigne roke k nebu in zastoče: »Ljubi Zevs, obljubil asem ti kozlička, ako ga najdem, a zdaj dobiš vola, ako me obvaruješ tatovih kremljev.«

*Pojé Roman, I. a r. m. š.
na Prulah v Ljubljani*

Dragi stric Matic. Povedati ti hočem basen o jelenu in jazbecu.

Jelen je prehodil že mnogo deželá in se radoval po zelenih tratáh in poljanah, po senčnatih livadah in goščavah. Na svoji poti dobi jazbeca, ki je živel v pustem kraju, v temni luknji. Pravi mu: »Neumnež, kako vendar moreš živeti v tej puščavi in v tej temni luknji? Ali se nikamor ne upaš? Čemu si tako bedast?«

Jazbec mu odgovori: »Obiraj me kakor le hočeš, in zaničuj moje stanovanje! Moj kraj mi je mnogo ljubši kakor vse tvoje trate in poljane, livade in goščave; zakaj ta kraj je moja domovina.«

*Vidic Konrad, uč. II. a r. m. š.
Jesenice, Obrtniška ul. 14, Gorenjsko*

Ukradena graščakova hči. Živel je graščak, ki je imel lepo in dobro hčerko Anjutko po imenu. S sosedovim revnim Milanom sta si bila dobra prijatelja. Kadarkoli je Anjutka smela na vrt, je pohitela po Milanu in sta se šla k potoku pod lipico igrat.

Nekega dne pride ciganka k graščaku prosit za milodar. Graščak, kakor je bil že skop, napodi ciganko in naščuje nanjo pse. Anjutka pa je bila ta čas pod lipico in se igrala kakor običajno. Ciganka se je hotela maščevati nad graščakom. Ko je zagledala Anjutko je šla k njej, ji zavezala oči, ji potlačila v usta robec in jo odpeljala s seboj. Ko je Milan hotel pokli-

cati na pomoč, že ni bilo ciganke nikjer. Šel je k graščaku in mu vse razložil kako in kaj se je zgodilo z Anjutko. Graščak je dal takoj razglasiti po vsej deželi, da kdor najde ukradeno graščakovo hčer, dobi pol graščine in še hčer za ženo.

Ko je Milan dorastel, se je odpravil poiskat svojo prijateljico. S seboj je vzel malho in psa čuvaja. Hodil je po gozdovih, gorah in dolinah. Nekega dne je prišel do temnega gozda. Zašel je globoko med drevesa. Kar začuje mili in znani mu glas Anjutke. Počasi se splazi med drevesi. Pred seboj zagleda veliko ravnino in na njej polno šotorov. Pred enim je sedela Anjutka v ciganskem oblačilu. Zrasla je tudi ona in postala zalo dekle. Vendar jo je spoznal po njenem izredno milem obrazku. Anjutka ga je opazila in se mu počasi približala, kajti tudi ona ga je spoznala. Vedela je vso svojo zgodbo po neki ciganki, njenji dobrotnici. Šepnila mu je naj počaka noči. Ponoči sta se sestala in on jo je odvedel. Dolgo sta potovala in si pripovedovala svoje življenje. Še bolj sta se vzljubila.

Po nekem kmetu je graščak zvedel za hčerkino vrnitev. In pripravil je slavnosten sprejem. Povabil je starše Milana. Ter so jih pričakovali v veliki napetosti.

Prišla sta. Obenem z vrnitvijo Anjutke, so slavili tudi poroko. In mlada žena Anjutka ter siromak Milan sta postala dobra graščaka. Beračev in siromakov pa nista nikdar odganjala.

*Marjanca Sekula, uč. IV. razr.
v Mariboru*

Kako je nastal iz miši netopir. V gradu Mišjaku je živel trdosrčen graščak Miškolin. Nobenemu revežu ni pomagal pa tudi nobeden siromak ni imel dostopa v njegov grad.

Ko so imeli na dan godu Miškolina v gradu pojedino, je potrkal na grajska vrata berač Veverik. Lepo je prosil vratarja naj ga pusti k graščaku. Ta se je slednjič res toliko omečil, da je šel povedati Miškolinu, da prosi za naj nek berač miloščine. Miškolin se

je silno razsrdil, tekel ven pred grad in hotel napoditi berača. Toda berač Veverik se sedaj vzravna in reče: »Za tvojo trdosrčnost te bo doletela strašna kazen. Ti se boš izpremenil v nestvor, ki ne bo ne tič ne miš, tvoj grad bo pa postal razvalina!« Komaj je berač izrekel te besede, se je grad s strašnim pokom razrušil, iz njega je pa zletel netopir.

*Jelovšek Boris, dijak
v Ljubljani*

Dogodek iz mojega življenja. Letos, ko sem bil s starši na morju, v Splitu, sem prvič videl in občudoval lepoto naše obale, valove, videl sem bogastvo jadranskih globin — ribe.

Tu doli ob morju se mprvič občudoval naše smeje mornarje, velike parnike in hitre vodne ptice — galebe. Ogledal sem si pristanišče, polno delavcev, ki se mučijo v žarkem solncu, za svoj vsakdanji kruh. Opoldne sem slišal tuliti sirene in na stotine ljudi je sedelo ob sencih palm ob obali. In sem prvič okusil moč prošek... vina, izstisnjenega iz suhega grozdja. Bil sem prvič na ladji. Z žalostjo sem se poslovil od razvijajočega se mesta, ko je vlak sopihal v klanec, ko sem zadnjič pogledal na naš sinji Jadran, so mi stopile v oči solze, a na ustne besede: »Kdaj te bom videl, zopet, o krasni, očarujoči Jadran, naš ponos.« Vlak je sopihal po Hrvatski, a vseeno sem imel pred seboj deželo, ki ima Jadran, morje, lastne ladje. Jadran — Split, vidva mi vedno ostaneta v spominu.

*Peruzzi Svetoslav, dijak II. deške
mešč. šole v Ljubljani*

Nastanek premoga v Trbovljah. V davnih, pradavnih časih je živel v trboveljski dolini ljut zmaj. Strahoval je vsa živa bitja daleč naokrog. Samovoljno se je klatil po dolini.

V poznejši dobi so se naselili v okolici kmetovalci. Zmaj ni nikomur prizanašal. Teptal je polja in uničeval trud kmetovalcev. Na mestu, kjer stoji danes mala cerkvice v Retju, je stala v oni dobi mala kočica, v kateri je bival pobožen pastir. Njemu je zmaj dolejo prizanašal. Zmaj se je nekoč razljutil in hotel pokončati pastirja in

njegovo čredo. Bog je pa kaznoval krutega zmaja. Zmaj se je pogreznil v globino zemlje, in trohnel stoletja in stoletja. Pod zemljo je nastal črni diamant, ki so ga zvali ljudje premog. Ljudje so kopali in vozili to dragoceno rudo na dan, ki je prinesla trboveljski dolini srečo in blagostanje.

*Zavolovšek Miroslav, uč. I. r.
mešč. šole, Trbovlje I.*

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Povedati Ti hočem, kako veselje imam do Sokola.

Sokol je močan in zaupljiv branilec domovine. Če bomo složni, nam ne bo nobena sovražna sila vdrla v našo prekrasno državo. Sokol je v korist državi. Zato pa bom tudi jaz ostal veren Sokol, da bom nekoč, kot mož, hrabro branil svojo domovino.

Sokolske pozdrave pošiljam vsem bratom Sokoličem in naročnikom Mladega Jutra.

Zdravo!
Pozdravlja Te

*Tobias Ivan, uč. II. a razr.
mešč. šole v Ptujju*

O palici. Iz navadne veje so naredili mene — palico, da služim človeku na izprehodu. V trgovini me je kupil lepo oblečen gospod. Prijel me je, me položil na roko in šla sem z njim na svoje prvo potovanje. Lepo me je nosil. Z gospodom sem prišla na dom, kjer me je položil v kot, kjer bi ležala še danes, ako ne bi prišli izterjevatelji, ki so me zarubili.

Na dražbi so me prodali nekemu staremu gospodu. Z njim sem hodila dolgo časa, a nekega večera se je njegova žena razjezila, me je prijela, zlo mila in vrgla pod štedilnik. Vem kaj me čaka, les je les, in les je za v ogenj. To je moja usoda.

*Koman Stanko, uč. I. razr.
II. deške mešč. šole v Ljubljani*

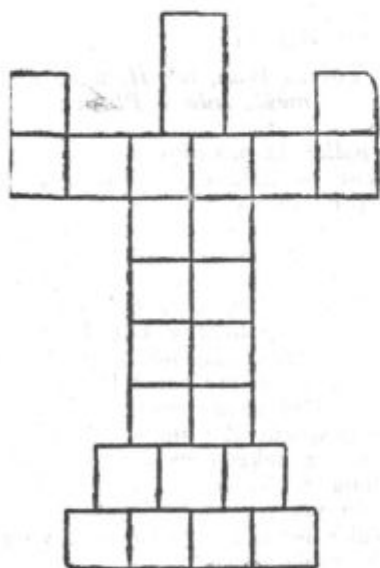

Sestavljalna igra „Kombi“

D.

Rešitev 3. naloge: »Velblod«

4. naloga: »Svečnik«. Rešitev objavimo v prihodnji številki.

Lojze Zupanc:

Basen o konju

Belokrajinska narodna

To se je zgodilo že v davnem, davnem času, takrat, ko so bile vse živali še svobodne v naravi.

Konj se je pasel na travniku. Kar pride k njemu medved in reče: »Dajva se poizkusit, kdo od naju je močnejši«.

Konj pa pravi: »Ne, vsak od naju si sam preskrbi svojega tekmeča.«

»Prav, pa naj bo po tvojem,« reče medved in oide v gozd, nasprotnika iskat. Kmalu se vrne z volkom na travnik. Medved spleza na drevo, volk pa se zarije v listje pod drevesom. Tako sta čakala, kdaj se bo povrnil konj s svojim tekmečem.

Konj pa je srečal mačka. »Kam pa greš?« ga je maček vprašal. »Eh, nasprotnika za boj iščem,« je dejal konj.

»Pa mene vzemi.«

»Kaj boš neki ti, ko si tako majčken.«

»No, pa poizkusi, nekaj že zmorem.« se je pohvalil maček.

»Pa bodi,« je dejal konj. In oba sta se napotila na travnik.

Kar volk vpraša medveda, ki je bil na drevesu:

»Ali že gresta.«

»Že.«

»Kakšen pa je konjev nasprotnik?« je vprašal zvedavi volk.

»Hm, hm,« je zamrmral medved, »majčken nebodigatreba je, pa dolgo vrv vleče za sejo.«

Ko sta se konj in maček približala sredi travnika, nista opazila medveda, ki je bil skrit na drevesu, niti volka, ki se je bil v listje zaril. Le maček je opazil, kako je volk pomigal z ušesom, ki je molel izpod kupa. Brž je skočil, misleč da bo ujel miško ter zagrabil volka za uho. Volk je strahovito zatulil ter zbežal v gore, maček pa se je tudi ustrašil njegovega glasu in skočil na drevo.

Medved pa, mrcina stara, si je mislil: »Aha, volka je že, zdaj bo pa še mene.« In skočil je z drevesa ter se potolkel.

Konj pa, ki je vse to videl, se je smejal: »I, ha, ha, ha, ha...«

Od takrat se vsi konji smejo, kar daleč od se oglasio.